Povestea unui casier care s-a săturat să stea 8 ore pe scaun… Dar preferă să urle la clienți în loc să-și schimbe jobul

Mă duc la supermarketul cel mai apropiat de blocul meu, ca să cumpăr pâine.

Intru în magazin, mă duc la raftul cu pâine și după merg spre case.

Tot shoppingul ar fi durat **maximum 5 minute** dacă nu se întâmpla asta:

La casă am 3 oameni în față.

Plătește primul.

Plătește al doilea.

Plătește al treilea.

După al treilea, vine o doamnă și se plânge că nu i s-a pus reducerea la nu știu ce produs.

Casierul se ridică și pleacă de la casă, fără să zică nimic.

Când am văzut asta, m-am dus la celălalt rând, iritată că mno, măcar putea să zică ceva casierul, în loc să se ridice și să plece.

Și nu am fost singura.

Persoana din spatele meu i-a și zis ceva:

„Dar pleci așa, fără să anunți măcar să ne ducem la altă casă, sau în cât timp te întorci?”

„Ce-ai omule, ești NEBUN?! Nu vezi că merg cu doamna să o ajut cu ceva?”

Da, ăsta a fost răspunsul angajatului, care a lăsat mască toți oamenii de la casă, jandarmul și colegul lui de tură.

„Așa vorbiți voi cu clienții la X? Așa vă purtați voi, lăsați oamenii să stea ca proștii la case goale?”

(X e numele supermarketului)

„Dar tu nu vezi că mă duc în spatele magazinului? Ce te iei așa?” – răspunde răspicat casierul.

Ca să repare cât de cât situația, colegul lui îl ia pe domn în fața rândului să-i scaneze produsele.

Ai crede că scandalagiul de casier s-ar liniști și l-ar lăsa pe colegul lui să-l ajute? Nooooo...

„Voi clienții tare importanți vă mai credeți și vreți respectați. Prea vreți să ne închinăm la picioarele voastre.”

„Se vede că ești nou aici. Tu ai probleme grave de comportament.” – răspunde bărbatul, în timp ce colegul casierului supărat îi scanează produsele, rugându-se ca tot scandalul să se termine.

„De fapt cei de la X ar trebui să devină mai selectivi cu angajații, în loc să ia pe oricine.” – intervin să-l susțin pe bărbatul respectiv.

Deja începea să mă doară capu și să mă enervez că stau 20 de minute să cumpăr o fuckin pâine....

Pentru un scandal ce se rezolva cu ”Îmi pare rău, duceți-vă la casa colegului, că trebuie să o ajut pe doamna cu o problemă.”

„Auzi, domnișoara? Tu nu știi cum e să stai 8 ore pe scaun, nemâncat în spatele casei de marcat. Nu știi ce nașpa e să lucrezi aici.”

„Schimbă jobul.” – îi răspund sec, în timp ce plătesc la colegul lui pâinea și plec nervoasă din supermarket.

Deși am văzut de atâtea ori situația asta, încă mi se face rău când văd **oameni care dau vina pe job și pe angajator că sunt nașpa.**

Bro, TU te-ai dus acolo să te angajezi.

Ai văzut că e naşpa şi încă stai acolo?! E vina ta.

Nu vina clienților.

Ai atâtea posibilități să lucrezi acum şi tu te resemnezi cu un job de rahat? Mai rău, te iei de clienți din cauză că tu te afli într-o situație nasoală?!

Te mai şi plângi că ai un job în care stai jos într-o încăpere, unde nu te ninge, nu te plouă? Damn cât de sensibili au devenit oamenii.

Poate nu ştiu cum e să stai 8 ore pe un scaun în spatele casei de marcat, dar ştiu cum e să stai la muncă în picioare, la 45 de grade afară, în timp ce simți cum betonul încins îți arde tălpile prin tenişi. Iar tu trebuie să porți tot timpul un zâmbet tâmp pe față şi să fii primitoare cu clienții.

Poate nu ştiu cum e să stai 8 ore pe un scaun în spatele casei de marcat, dar ştiu cum e să muncești 16 ore pe zi, fără nicio zi liberă, timp în care vorbești întruna cu oameni.

Poate nu ştiu cum e să stai 8 ore pe scaun în spatele casei de marcat, pentru că nu am avut scaun. În schimb am avut un supervisor tâmpit, care consideră că dacă stai jos pe un scaun în timp ce editezi poze pe laptop pare că nu muncești. Şi mno, tu trebuie să pari că lucrezi.

Poate nu ştiu cum e să stai 8 ore pe scaun şi să ai un salariu fix, pentru că în fiecare zi din America mă trezeam şi mă rugam să nu plouă. Pentru că dacă plouă, sunt trimisă acasă şi nu prind cele 8 ore de muncă pentru care să fiu plătită.

Şi ştii ceva? **Niciodată nu am urlat la clienți că vai ce viață nasoală duc.**

Şi nici nu am rămas acolo, plângându-mă că vai ce job de rahat am. Nimeni nu mă ajută. Nu-mi dă nimeni bani degeaba.

Aceea a fost **o soluție temporară**. O soluție care mi-a adus suficienți bani, încât să-mi permit să trăiesc ok, să plătesc cursuri să învăț copy şi să fac asta ca freelance. Şi toate experiențele de la locurile de muncă m-au învățat multe lucruri:

Primul: nu vreau să fiu angajata nimănui.

Pentru băiatu supărat de la casă, este 100% vina ta că ești în situația în care ești acum. Nu a clienților. Nu a angajatorului. Nu a destinului sau alte lucruri externe, pe care preferi să dai vina ca să te simți mai bine cu tine.

Și îmi pare rău pentru tine. Dar nimeni nu-ți datorează nimic și nimeni nu-ți poate garanta nimic în lumea asta.

Așa că, depinde de tine dacă ai ceva de învățat din scandalul din magazin. Sau rămâi în spatele casei de marcat 8 ore pe zi.

Iar dacă tu te regăsești în situația casierului de mai sus și ai genul ăsta de comportament, I will not sugar coat this:

Change your fucking job.